

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsakben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19.

Den 1. Juli 1880.

29. Aargang.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Eldste George Reynolds)
(Fortsat fra Side 288.)

Helaman, Almas Søn.

Vi have ingen Beretning om hvor eller naar denne nephitiske Profet og General er født, men da hans Faders bestandige Opholdssted var Zarahemla, er det ikke usornuftigt at antage, at han i denne navnkundige Stad først saa Dagens Lys. Han bliver ikke omtalt i Mormons Bog førend Året 75 f. Kr., og da var han allerede vogen. Der hvor han først nævnes figes, at Alma tog sine to yngste Sønner med sig paa en Mission til Zoramiterne, medens han efterlod Helaman i Zarahemla, maaſte for at vaage over Kirkens Anliggender dersteds under hans Faders, den præſiderende Upperstepræst, Fraværelſe.

Efterat Alma var kommen tilbage fra denne Mission, kaldte han sine tre Sønner til sig og gav hver af dem sin Belsignelse, tilligened nyttige Undervisninger. Hans Formaninger til Helaman ere meget lydeligt og omstændeligt nedskrevne paa den hellige Bogs Blade. I disse kaster han et Blik tilbage paa sit

egent Liv og Nephiternes Historie, samt profeterede om mange Ting i Forbindelse med hans Folks Fremtid. Han opmuntrede ogsaa Helaman til at prædike Guds hellige Ord med Nidkærhed og Flid, og til at leve et retsfærdigt Liv, der kunde tjene til Exempel for Kirkens Folk. Paa samme Tid gav han ham ligeledes nøjagtig Besaling angaaende Optegnelsernes Bevaring og bød ham at fortsætte Folkeets Historie paa dem, at betragte dem som hellige Arkiver og forhindre visse Dele, der indeholdt Jarediternes hemmelige Eder og Pagter samt andre af hint Folks mørke Gjerninger, fra at blive offentliggjorte for Verden, af Frygt for, at Andre muligvis kunde blive besnæredes af de samme Bederstyggeligheder.

Efterat have modtaget deres særskilte Formaninger, rejste Helaman og hans to yngre Brødre tilligemed deres Fader om blandt Nephiterne og forkyndte Ordet, ifølge Profetiens og Abenbaringenens Land, og de prædikede efter Guds

hellige Orden, ved hvilken de vare kaldede.

I det følgende Aar tog Herren Alma bort, ligesom han tidligere havde gjort ved Moses. Profeten, der uden tvivl var vidende om sin snarlige Bortgang fra denne dødelige Tilværelse (ligesom Elias), kaldte sin Søn Helaman til sig og velsignede ham samt profeterede til ham om mange Ting, som skulde vederføres Nephis Folk, indtil de til sidst skulde blive udryddede. Efterat have gjort dette, velsignede han Kirken og dens trofaste Medlemmer, hvorpaa han drog ud af Landet for aldrig mere at blive seet af nogen Dødeligs Øje. Hans Søn Helaman og Andre foretog derpaa en Rundrejse igennem Nephiternes Stæder og ordnede Kirkens Uffærer, men paa Grund af Manges Stolthed, og at en Del af Kirkens Medlemmer ikke vilde give Agt paa de Undervisninger, som gaves dem, eller vandre oprigtigt for Herren, opstod der Uenighed iblandt Folket, hvilken i de følgende Aar ledte til meget Ondt, hvoraf det Værste var en langvarig Krig, eller en Rakke af Krigs, mellem de trofaste Nephiter paa den ene Side, og Apostaterne og siden Lamaniterne paa den anden. Desuagtet lykkes det det Helaman og hans Medforbundne i Præstedømmet at vedligeholde Orden i Kirken for fire Aar, og mange døde i dette Tidsrum i fuld Tro paa Evangeliet og i sikkert Haab om det evige Livs Besvøning. I det Helle taget vare disse fire Aar en lykkelig og fredelig Tid for dem, som forbleve trofaste i Sandheden.

Lederen for dem, som faldt fra den sande Tro og begyndte at bekripe deres tidligere Brødre, hedte Almalichiah. Han var en af de listigste, mest argerrige og samvittighedslose Personer, som nogensinde har vancæret Amerikas Historie. Efterat han var blevet over-

vunden af Nephiternes General, Moroni, og hans Hær adspillet (73 f. R.), gift han over til Lamaniterne og opæggede dem til Brede imod det Folk, som han selv tilhørte. I Begyndelsen havde han ikke Held med sig i dette hans uguadelige Forsøg, da Lamaniterne nylig havde lidt for store Nederlag af Nephiterne til atter at have Lust til at prøve Krigens Lykke. Ved hans List og Bedrageri lykkedes det ham imidlertid at bortrydde enhver Hindring, indtil han til sidst blev anerkjendt som Konge over Lamans Efterkommere. Henimod Slutningen af Aaret rykkede hans Krigshære ind i Ammonihahs Land, og fra den Tid af fortsattes Krigen med sorte Ophold og med forstjellig Held i omrent 13 Aar, (til Aaret 60 f. R.), da endelig Lamaniterne blev uddrevne fra Nephiternes Besiddelser og Fred blev gjenoprettet i Landet. Da Lamaniterne havde lidt et totalt Nederlag, forbleve de indenfor deres egne Grænser indtil Aaret 53 f. R., da de efter gjorde Indfald i Nephiternes Land, men blev lige saa hurtigt drevne tilbage med stort Tab. Det var i løbet af disse 13 Krigs-aar, at Helaman viste sig mest fremragende i sit Folks Historie, og i hans Livsoptegnelse er nedskreven en af de skønneste og behageligste Begivenheder, som forekommer i Beretningen om Nephiterne.

Krigen havde raset flere Aar og havde bragt Nephiterne i en sorgelig Stilling, da Ammons Folk, der syntes at de vare mere til Byrde end til Hjælp for deres Belgjørere (hvilket dog ikke var tilfældet), ønskede at blive løste fra den Ed og Pagt, som de havde sluttet, aldrig at anvende dødelige Vaaben imod deres Medmennesker, for at de i denne Nødens og Trængselsens Tid kunde gribe til Vaaben i Forsvar af deres adopterede Lands Friheder. Men Helaman fraraadte

dem at gjøre dette, af Frygt for at deres evige Salighed derved maatte komme i Fare. De havde imidlertid Sønner, der vare omtrent vorue og som ikke havde ingaaet i nogen saadan Bagt; følgelig vare de ikke forhindrede fra at deltagte i Krigens Farer og Ere. Ifølge deres Fædres og Mødres Samtykke og opmuntrede af disse Tro, Bønner og gode Formaninger, blevе to tusinde af disse Inglinge, münstrede til Ejenesie i Nephiternes Hær. (Aar 66 f. R.) Disse unge Mænd vare alle bekjendte for deres Retkaffenhed, Tro, Edruelighed samt for deres Mod, Styrke og Hættlefærdighed. Efterat de vare organiserede, ønskede de, at Helaman, for hvem de havde stor Kjærlighed og Agtelse, skulde være deres Leder. Han efterkom deres Begær og marscherede foran dem til den Del af Nephiternes Hær, som kempede mod et overlegent Antal Fjender paa Rigets sydlige Grændse fra Kysterne af det stille Hav og østpaa. Ved deres Ankomst til Staden Judea, fandt Helaman den Afdeling af Nephiternes Hær, som stod under Antipus' Kommando, i en farlig Stilling. Lamaniterne havde, efter store Tab paa begge Sider, indtaget Stæderne Manti, Zeesrom, Cumeni og Antiparah og havde besat det omliggende Land med deres Hære. De havde nu belejret Judea, som Antipus og hans Tropper, i en halo fortvivlet Tilstand, anstrengte sig af alle Krefter med deres tilbageværende Styrke for at befæste; de sloges saaledes med Fjenderne om Dagen og arbejdede om Natten. Helaman med sine to tusinde unge Mænd underkastede sig Antipus' Ordre, til hvem Forstærkningen var meget opmuntrende og betimelig. Da Lamaniterne erfarede, at den nephitiske Hær i Judea var bleven forstærket, gav Anemonen, deres Leder, Ordre til ikke at an-

gåbe Staden. Dette gav Stadens Forvarere tilstrækkelig Tid til at fuldføre deres Forsvarsarbejde.

Saaledes stod Sagerne i flere Maaneder, thi Lamaniterne frygtede for at foretage noget videre Angreb, og Nephiterne vare ikke stærke nok til at tilbagevære nogen af de Stæder, som Lamaniterne havde frataget dem. Til sidst besluttede Nephiternes Ansørere sig til ved List at løkke Lamaniterne ud af deres befæstede Stæder. Helaman med sine unge Anmoniter marscherede dersor ud af Staden Judea og lod som om han førte Fødemidler til en nærliggende By. Deres Vejs Retning førte dem tæt forbi Staden Antiparah, hvor en stor lamantisk Hær laa indkvarteret. Da deres Ansører mærkede, at Helaman's Styrke var saa lidt, gav han strax Ordre til at forfølge ham, og Helaman, der kun havde til Hensigt at bortlede Lamaniterne fra deres Befæstning, flyede øjeblikkelig nordpaa, forfulgt af Fjenden. Antipus, som iagttog hvad der skete, fulgte efter med Hovedstyrken af sin Hær, kun efterladende i Judea saa mange Tropper, som behøvedes til midlertidigt at forsvere Staden, dersom den under hans Trævælse skulde blive angrebet. Forfølgelsen fulgte strax Skifte af et Væddeløb for alle tre Armeers Bedkommende; thi Helaman flyede saa hurtig han kunde med sin lille Hær ind i Ørken, forfulgt af Lamaniterne, medens Antipus forgjæves sogte at indhente sidstnævnte. Den tredie Dags Morgen standede Lamaniterne og vendte sig imod Antipus' Hær, der paa Grund af deus store Anstrengelser og Troppernes Træthed ikke kunde modstå Lamaniternes Angreb, men blevе bragte i Norden, og deres Ansører samt flere af de øverste Officerer faldt. I dette kritiske Øjeblik ankom Helaman og hans Sønner (som han

sandt Behag i at kalde dem, og ved deres stærke Tro, ualmindelige Mød og store Tapperhed vendte de et ulykkeligt Nederlag til en glimrende Sejr, i hvilken Lamaniternes Hær tildels blev ødelagt og tildels tagen tilfange.

Da Helaman den tredie Dags Morgen opdagede, at han ikke længere blev forfulgt af Fjenden, frygtede han for, at det var et Krigspuds af Lamaniterne, beregnet paa at lede hans lille Armé i Ulykke, og han var deraf twivlaadig om hvad enten han skulle vende om for at hjælpe Antipus eller forblive i Rio og iagttagte Fjendens Bevægeler. Han gjorde deraf Holdt og forklarede Stillingen og sine egne Formodninger til hans unge Soldater. Han spurgte dem deraf: „Hvad sige I, mine Sønner, ville I gaa imod dem til Slag?“ Uden Betenkning svarede de enstemmigt bekræftende, sigende: „Fader, se vor Gud er med os, og han vil ej tilstede, at vi falde; lader os da gaa frem; vi vilde ikke dræbe vores Brødre, dersom de vilde lade os i Fred; lader os deraf gaa, for at de ikke skulle overmande Antipus' Hær.“ Her bemærker Helaman: „De havde albrig kampet, dog frygtede de ikke for Døden, og de tænkte mere paa deres Fædres Frihed end paa deres Liv; ja, det var blevet demi sagt af deres Mødre, at dersom de ikke twivlede, da vilde Gud befri dem. Og de fortalte mig deres Mødres Ord, sigende: Vi twivle ikke om, at vore Mødre vidste det.“ De gik imod Fjenden og Følgen deraf blev, som ovenfor bemærket; og det allermarkoverdigte af det Hele var, at da Helaman, efterat Slaget var forbi, talte sine unge Helte, var der ikke en eneste af dem borte; den Tro, som deres Mødre havde plantet i deres unge Hjerter, havde baaren Frugt, thi ikke een af dem var falden i Slaget. Dagens herlige Sejr tilstrevе Nephiterne

med Glæde deres uforfærdede Mød og Tapperhed — thi de „havde kæmpet, som om det var med Guds Magt“. Efterat Slaget var forbi, vendte de sejrende Tropper tilbage til Staden Judea.

Den frygtelige Krig forhasset imidlertid uafbrudt. Sex tusind Mand tilligemed Fødemidler naaede Helaman fra Barahemla og Omegn (Aar 63 f. R), og desforuden 60 flere Ammoniter, som vare blevne gamle og modige nok til at kunne paataage sig Soldaterlivets Besværligheder. Staden Cumeni overgav sig strax efter formedelst Mangel paa Fødemidler, da Lamaniternes Tilføjsel vedvarende var bleven dem affaaren af Helamans Tropper. Denne Overgivelse efterlod saa mange Fanger i Nephiternes Hænder, at disse hverken vare i stand til at føde eller bevogte dem, hvorfør en Officer ved Navn Gid med en tilstrækkelig Styrke blev sendt afsted for at bringe dem til Barahemla, men da de undervejs kom saa nær til en indrykkende Hær Lamaniter, at de kunde høre deres Krigsraab, gjorde Fangerne Oprør og toge Flugten for at forene sig med deres Kammerater. Ved dette deres Forsøg blev mange af dem dræbte af den nephitiske Vagt, medens de Øvrige undslydede. Gid og hans lille Troppe-styrke, der nu ikke havde nødig at gaa til Barahemla, vendte tilbage til Helaman.

Hans Ankomst var meget betmelig, thi Lamaniterne, der havde modtaget Forstærkning fra deres Konge, havde pludselig angrebet Nephiterne og havde allerede drevet deres Hærs forskjellige Afdelinger fra deres Stillinger, med Undtagelse af de unge Ammoniter, der endnu stode faste som en Klippe, da Gid og hans Hær kom til Undsetning og forandrede Slagets Udfald. De unge Krigere modtogte efter den varmeste Bepræmelse af deres Fader og General,

De havde staet faste og uforståede under alle Slagets Farer, adlydende enhver Ordre, som blev dem given, med gamle Veteranners hele Nøagtighed og Koldblodighed. Selv i Slagets største Hede forglemte de ikke deres Mødres Ord eller deres himmelske Faders Øfste om Beskyttelse. Uagtet de alle i dette frygtelige Slag, hvor de hele Tiden vare udsatte for Fjendens heftigste Angreb, vare blevne mer eller mindre saarede, og to Hundrede vare endog besvimede formedelst Tab af Blod, var ikke en eneste af dem dræbt. Deres mirakuløse Besvrelse gav Anledning til stor Forumdring hos de øvrige Tropper.

Efter dette Slag beholdt Nephiterne Staden Cumeni, medens Lamaniterne trak sig tilbage mod Øst til Staden Manti, som var beliggende tæt ved Udspringet af Floden Sidon. Denne Stad blev ikke indtagen af Nephiterne førend efter flere Maaneders Forløb, paa Grund af indbyrdes Strid i Nephiternes Hovedstad, hvor en Del af Folket høgte at styre Republikken og oprette et Monarki istedet. Overdommer Pahoran var derfor ikke i stand til at forsyne Armeen med de nødvendige Levnetsmidler og Forsterkninger.

Under disse vanskelige Omstændigheder henvendte Helaman og hans Medforbundne Officerer sig til Gud i inderlig Øjn, hvilken blev dem besvaret. Herren gav dem Forsikring om Besvrelse og Sejr over deres Fjender. Dette gjorde dem atter stærke i Troen og indgav dem nyt Mod. Ved Tanken om deres Hjem, deres Hustruer og Børn samt deres Lands Friheder, der altsammen svævede i største Fare, bleve de opnumtredre til fornyede Anstrengelser. Forstolende sig paa Herren, der saa ofte tidligere havde styrket dem i Kampen mod deres talrige Fjender, begyndte de

et Feltoff mod Staden Manti, som de ved et Krigspuds indtog inden Årets Udgang (Året 63 f. Kr.) Denne vigtige Sejr havde til Følge, at Lamaniterne rømmede alle Nephiternes Besiddelser mod Vesten og trak sig tilbage i Ørken, men uheldigvis førte de med sig som Fanger mange Kvinder og Børn. Saaledes stod Sagerne i den vestlige Del af Landet, da Helaman stred til Moroni, Nephiternes Hovedansører, som ledte Feltoget paa den østlige Side af Kontinentet, og fra hans Brev ere ovennævnte korte Beskrivelse over Krigens ved det stille Havs Kyster tagen.

Før over et Åar kunde Moroni ikke sende Helaman den nødvendige Hjælp. Oprørerne i Barahemla havde drevet Pahoran, den øverste Landshøvding, ud af Staden, og han havde taget Tilflugt i Gidions Land. Fra dette Sted stred han til Moroni om at komme ham til Undsætning, hvilket denne gjorde saamart han kunde, idet han forlod sin Krigshær i Landets nordøstlige Del under Anførsel af Lehi og Teancum. Som han drog fremad opreste han Frihedens Banner i hver Stad, han kom til, og Folket foledes om ham til Forsvar af Republikens Frihed. Efterat han havde forenet sine Kræfter med Pahorans, lykkedes det ham at overvinde „Kongemændene“, eftersom Pachus, deres Leder, var blevet dræbt, og Oprøret blev dæmpet. Efterat dette var udført, sendte han en Forstærkning paa 6000 Mand tilligemed de nødvendige Fødemidler til Helaman. (Åar 61 f. Kr.)

Krigen i den østlige Del af Landet, langs Atlanterhavet, fik dette Åar et afgjørende Udfald til Gunst for Nephiterne. Lamaniterne bleve i mange haabnaklede Kampe drevne fra Stad til Stad, indtil Nephiterne havde faaet alle de Besiddelser tilbage, som deres Fjender

havde frataget dem under Krigen. Paa Beskytten synes det, at Fjendtlighederne ikke blev fortsatte. Følgen heraf var, at i det følgende Aar blev Fred oprettet overalt i Landet og ikke en eneste lamanitist Kriger blev tilbage paa nephittisk Grund. Bahoran vendte da tilbage til Dommersædet og Helaman begyndte atter sin Virksomhed i Evangeliets Ejerneste. (Aar 60 f. R.)

Den lange og frygtelige Krig, der netop var tilendebragt, havde indført mange Ønder i Kirken; i visse Dele af Landet kunde denne endog betragtes som aldeles forstyrret og opløst. Besættelsen af saamange af Nephitternes Stæder af vanTro Lamaniter havde efterladt højst skadelige Følger; Mord, Strid, Uenighed, og Ugudelighed af næsten enhver Slags var saaledes bleven fremherskende og Folket hjerter vare blevne forhærbede; dog ikke Alles, thi der fandtes Mange, som anerkendte den Allmægtiges Haand i alle deres Gjenordigheder, og som ydmygede sig for Herren af deres ganse

Hjerte, og paa Grund af disse Rettsædiges Øvner sparede Herren Folket.

Saaledes var Stillingen i Landet da Helaman gik ud for at predike Omvendelse til Folket og sætte Kirkens Anliggender i Orden. I dette ødle Arbejde mødtes han med megen Held, og ved sine Brødres Hjælp oprettede han atter Guds Kirke i Landets forskellige Dele. Indtil sin Dødsdag fortsatte han denne sin Virksomhed, og hans Glede derover forsgedes meget ved Folkets vedvarende Trofasthed; thi uagtet den store Lykke og Velstand, som fulgte efter deres Omvendelse, ligesom tidligere, forbleve de ydmyge, oprigtige i Ønnen og slitlige til gode Gjerninger. Medens Folket befandt sig i denne lykkelige Stilling døde Helaman (Aar 57 f. R.); han havde overlevet sin berømte Fader 16 Aar. Og Stublon, hans Broder, „toge de hellige Ting i Besiddelse, som vare overgivne til Helaman af Alma.“

(Fortsættes.)

Indianiske Skilte og Traditioner.

(Af S. Pratt.)

Medens jeg rejste omkring og prædikede iblandt de forskellige Indianerstammer i Arizona, Ny Mexiko, samt Chihuahua og Sonora i gamle Mexiko, kom jeg til Kundskab om mange Ting med Hensyn til deres Traditioner, Skilte, Sædvaner osv. Apaches-Indianerne i Arizona ere meget talrige og bestaa af et Antal Stammer, der næsten bestandig føre Krig mod de Hvide. De foretage saaledes Røvertog igjennem det sydlige Arizona og Ny Mexiko, paa hvilke de dræbe Indbyggerne og røve deres Heste, Kvæg osv. Naar saa Soldaterne komme

eftersom dem, fly de i Hast over Grænselinien ind i Mexiko. Det er en Selvsølge, at de der gjentage deres Plyndringer iblandt Folket og vende derpaa tilbage til de Forenede Staters Grund.

Fra en Mexikaner, som havde tilbragt mange Aar som Jæger iblandt disse Indianere, erfarede jeg, at de havde den Tradition iblandt sig, at deres Førfædre engang havde ejet hele det amerikanske Kontinent, og at der dengang ikke fandtes noget andet Folk i hele Landet. Og de tro endnu, at de (Apacherne) atter ville komme i Besiddelse deraf. Dette

stemmer nu aldeles overens med baade den historiske og profetiske Del af Mormons Bog.

Uagtet dette Folk er krigerst og meget nedværdiget i mange Henseender, have de usædvanlig stor Agtelse for Dyden, og de have meget strænge Love i den Retning. Dersom en Person bliver mistænkt for Utroskab til sin Egteskabspartner, bliver han fremført for et Raad af Stammen i Forhør, og dersom han da befindes at være skyldig, bliver han til Straf for sin Forbrydelse beravet den kædrige Del af sin Næse, hvilket efterlader et Mærke, som Alle kunne se. Jeg vil her bemærke, at Apacherne ere Polygamister, og at hvorsomhelst vi fandt Indianerstammer, som praktiserede Polygami, tydede Alt paa, at de vare meget mere dydige end de monogamistiske Stammer.

I El Paso findes omtrent to hundrede Pueblo-Indianere, organiserede som en Stemme; de holde regelmæssige Møder, uafhængig af den katholiske Kirke, uagtet de alle ere Katholikker. Under vores Besøg til dette Sted fandt vi en ung Indianer, som troede vort Bidnesbyrd, men hans Fader, der var en meget gammel Mand samt en ægte Katholik, kunde ikke i Begyndelsen forstaa Sagen i samme Lys som Sonnen, hvilket ved forskellige Lejligheder gav Anledning til flere varme Samtaler mellem dem. Efter en af disse Samtaler bemærkede Faderen: „Min Søn! jeg har Noget, som jeg ønsker af fortælle Dig. Der eksisterer iblandt os en Tradition, som er nedarvet i vor Stemme fra Fader til Søn for mange Generationser, ifølge hvilken tre store Begivenheder skulle foregaa i de mexikaniske Indianers Historie. Vi gjøre Fordring paa, at to af disse allerede have fundet Sted. Den første Begivenhed var, at en hvid

Stemme skulle komme iblandt os for at undertvinge os med Sverdet, berøve os vore Rettigheder og bringe os i Exceldom. Vi sige, at dette blev opfyldt, da Cortez og Spanierne erobrede Mexiko. Den anden store Begivenhed var, at vi skulle staa op og befri os selv fra Tyranniets og Undertrykkelsens Nag og efter blive et frit Folk. Vi tro ogsaa, at dette er skeet — at Juarez (som var en indfødt Indianer) og hans Tilhængere befriede os fra dette Nag og oprettede en fri Regjering i Mexiko. Den tredie, som endnu ikke er opfyldt, er, at der vil komme en anden hvid Slægt iblandt os, som skal gaa igennem Landet og overvinde det ganske Folk, ikke med Sverdet, men med Sandhedens Ord. Nu, min Søn, Du siger at disse Mand ere komme til os, samt at de tale gode Ting og sige, at de have vores Forfædres Historie. Hvorledes kunne vi nu vide om det ikke netop er dem, som vi have ventet paa i saa mange Aar.“

Porfirio Diaz, Mexikos nærværende Præsident, Altimirano, den øverste Dommer, og mange af Republikens andre civile Embedsmænd, saavel som Armeens Officerer, ere fuldblodige Indianere, hvorfor man med Rette kan sige, at Mexikos Regjering er i Indianernes Hænder og at idetmindste en hel Del af deres Traditioner er blevet opfyldt. Tiden er formodentlig ikke langt borte, da Rigtigheden af den øvrige Del af deres Traditioner vil bekræfte sig derved, at Tusinder af Indianere i den Egn ville antage Evangeliet, som nu bliver prædiket for dem af vores Eldster.

Den Tradition, at deres Forløsning er nær for Haanden, var fremhæftende iblandt alle de Stammer, vi besøgte.

(Fra «Juvenile Instructor».)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Vort andet Besøg i Konferencerne.

Vi have efter haft Lejlighed til at besøge de forskellige Konferencer i Missionen, og paa vor nu tilendebragte Aundrejse have vi nydt den Glæde at være samlet med de fleste af vores Medarbejdere og de Hellige i Almindelighed i denne Del af Herrens Bingsgaard. De forskellige Konferencer fandt vi saavel Eldsterne fra Zion som vores unge Brødre, der gjennem den forløbne Vinter have arbejdet i Evangeliets Tjeneste, ved godt Mod og i Besiddelse af en rig Fylde af Herrens Aand. De have i Sandhed virket med Ridkærhed og Udholdenhed og udført et rosværdigt Arbejde, der ogsaa har baaret sine velsignelsesrige Frugter, idet ikke mindre end 600 Sjæle ere blevne tillagte Kirken ved Daab det forløbne Halvaar. Naar vi betænke, at Evangeliet allerede har været prædiket i disse Lande i over 30 Aar, og at mange Tusinde Hellige i dette Tidstrum ere rejste hjem til Zions fredelige Dale, som Frugter af Eldsternes tidligere Arbejder, og vi saa fremdeles kunne skue Guds Gjerning gjøre ligesaa god Fremgang, som nogensinde før, da syldes vort Bryst med Taknemmelighed og Pris til vor himmelske Fader, der saaledes lægger sine Velsignelser i vores Bestræbelser og dygtiggør os som ydmyge Redskaber i hans Haand til at udrette saa Meget for hans Sags Fremme i disse Lande. Ham tilkommer Eren deraf, thi uden hans Aands Kraft og Bistand kunde vi med al vor Flid og Ridkærhed ikke have udført, hvad der er blevne gjort eller bragt saamange til Sandhedens Erfjendelse. Vi have lagt Mærke til, at paa Egne, hvor Evangeliet ikke tidligere har været prædiket i nogen stor Udstrekning, ere især mange blevne døbte, og de gode Udsigter synes at bebude en lignende Højt i Fremtidien. Med Glæde erfarede vi ogsaa paa vores Rejsen, at de Hellige i Almindelighed ere fulde af Liv og Kjærlighed for Herrens Sag og bestræber sig for at efterleve deres hellige Religions ønde Principer; dette giver sig tilkjende paa forskellige Maader; iblandt Andet derved, at mange af de Hellige ere blevne mere punktlige til at betale deres Tiende end tidligere, og vi have nemlig ved mange Aars Erfaring opdaget, at naar de Hellige opfylde deres Pligter i tímelig Henseende, ere de i Almindelighed ogsaa meget velsignede med Hensyn til det Aandelige. Vi kunne ikke undlade at tale rosende og til Opmuntring for vores unge Mænds Uddannelsesforeninger, samt kvindelige Hjælpeforeninger, som i den senere Tid ere blevne oprettede i København, Aarhus, Kristiania, Stockholm og paa andre Steder i Missionen, efter samme Mønster, som Foreninger af denne Slags hjemme i Zion. Disse Foreninger have allerede udrettet meget Godt paa mange Maader, og vi ønske dem af ganske Hjerte Held og Lykke i Fremtidien og nedbede Herrens bedste og rigeste Velsignelser over Alle, som tage virksom Del i deres Anliggender.

Til Trost og Opmuntring for vores haardt prævede, værdige og trofaste Søstrende i disse Lande, ville vi ogsaa bemærke, at de Hellige i Zion synes at have

faaet Jubelaarets Aand over sig til Fordel for fattige Slægtninge og Venner i Abspredelsen, da Begler og Penge til et Beløb af omtrent 40,000 Kroner alle-rede ere sendte iaar til dette Kontor til de Fattiges Udfrielse; denne betydelige Hjælp er imidlertid altsammen fra private Kilder, og endnu er Intet kommen os ihænde, over hvilket vi have nogen Raabighed, men det viser ligefuldst den ind-byrdes Broderhjærlighed og Hengivenhed for hverandre, som vistnok karakteriserer de Sidste Dages Hellige fremfor noget andet Folk paa Jorden.

Vor Opmuntring er til Alle: Lad os fremdeles som Herrens bemyndigede Tjenere og som Guds Hellige fortsætte vort gode Arbejde for Værkets Fremme med usvækket Iver. Lad os efterleve vor hellige Religion, derved visende vores Omgivne et godt Eksempel, og saaledes prædike ikke alene med Ord, men ogsaa med Gjerninger, da skulde vi fremdeles se Rigets Anliggender i en blomstrende Tilstand og se mange Oprigtige stolke sig til Sandhedens Banner, og da ville vi selv være glade og lykkelige og have den indre Tilfredshed, at vi gjøre vor Pligt, og den herlige og usorgjængelige Krone, som er henlagt for alle Guds lydige og nidskjære Børn, vil være os sikker, dersom vi forblive trofaste indtil Enden.

Afløsning og Bestykkelse.

Eldste George Frandsen løses fra at arbejde i Aarhus Konference,

Eldste N. C. Larsen fra at arbejde i Aalborg Konference og

Eldste C. A. J. Ørlob fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjernes“ Kontor.

Disse Brødre, der til vor fuldkomne Tilfredshed have virket i forskellige Stillinger i denne Mission, ville nu efter endt Arbejde gaa hjem med det første Emigrant-Selskab, ledsgede af vores bedste Ønsker og Belsignalser.

Eldste Jens Iver Jensen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og bestykkedes til at arbejde i Aarhus Konference, under Bestyrelse af Konferencens Præsident.

Eldste John F. Thorup løses fra at arbejde i Aarhus Konference og bestykkedes til at virke i Aalborg Konference, ligeledes under Konferencepræsidentens Ledelse.

N. Wilhelm sen,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Konferencemødet i Kristiania,

den 15de 16de og 17de Maj 1880.

Af Brødre fra Zion vare tilstede:
N. Wilh. sen, Præsident over den Skandinaviske Mission, J. Halvorsen Konferencens Præsident, J. A. Halvorsen, Præsident for Skaane Konference, samt
Elderne A. L. Skandy, G. Hogan, D. Ellingsen, P. Andersen, A. Hammer, D. C. Tellefsen og L. R. Larsen.

Konferencen aabnedes Lørdag d. 15de om Aftenen Kl. 8 paa de Helliges Førfamlingslokale i Østerhaugsade Nr. 27, og efterat Prof. J. Halvorsen havde gjort nogle passende Åbningsbemærkninger, afgave Forstanderne Beretning om Tilstanden i deres forskellige Arbejdsmærker, hvorfaf fremgik, at et godt Arbejde

var blevet udført den forløbne Vinter; et stort Antal Forsamlinger havde været afholdte og mange Bøger og Skrifter folgte; fremdeles var Udsigterne for Evangeliets Fremme gode.

Præsident N. Wilhelmsen var glad ved atter at være samlet med de norske Hellige til Konference paa deres smukke Forsamlingslokale, som de saa smagfuldt havde malet og prydet med Blomster og Grønt for denne festlige Lejlighed. Han udtalte ogsaa sin Tilfredshed over Sangkoret, der oplivede Forsamlingen med sine stjønne Melodier, samt med de Hellige, hvis Ridtjærhed og Iver for Verdens Fremme tydelig lagdes for Dagen, saavel i Norge som i de andre Konferencer, han havde besøgt.

Søndag d. 16de Kl. 10 Form.

Brydrene, som ikke fik Lejlighed til at afgive deres Rapporter om Aftenen, indgave deres Beretning. Missionærerne fra Hedemarken og Odalen sagde, at der var gode Udsigter for Evangeliets Fremme i deres Arbedsmarker, men Brydrene blev til samme Tid meget forfulgte af Præsterne, Øvrighederne og Pøbelen; man havde saaledes arresteret Missionærerne og transporteret dem fra Sted til Sted samt forhørt dem, men da det ikke kunde bevises, at de havde gjort sig skyldige i nogen Brøde, vare de efter blevne løsladte og havde saaledes fortsat deres Missionsvirksomhed; flere Individer vare døbte og mange staar Daaben nær. Præs. Halvorsen stadfæstede Brydrenes Beretning, da han ogsaa selv havde været underkastet de omtalte Forsølgelser.

Præsident N. Wilhelmsen holdt derefter en længere Tale og var et kraftigt Bidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage formedest Rabenbaring fra Himmelten; omtalte ogsaa den Forsølgelse, Herrens Ejendom i vores Dage

havde været og vare fremdeles utsatte for, i Lighed med de Hellige og Sandhedenes Budbærere i fordums Dage.

Søndag Eftm. Kl. 2.

Ældste C. G. Thorstensen gav en god Beretning om de „Unge Mænds Forening“ og Søndagsmissionen i Kristiania; sagde, at Brydrene vare flittige og ridtjære i deres Virksomhed; de søgte med stor Flid at uddanne sig i det Gode samt at udspredde Lys og Kundstab om Evangeliet blandt vore Medmennesker. Fire eller fem Forsamlinger, der i Allmindelighed vare vel besøgte, afholdtes hver Søndag paa forskellige Steder i Staden og Omegn, foruden dem, som afholdtes regelmæssigt paa Forsamlingslokaler.

Ældste C. F. Diesen afgav Beretning om Søndagskolen i Kristiania Gren. Børnene havde gjort gode Fremstridt i den senere Tid og Lærerne virkede med Iver og Flid for de Unge's Undervisning.

Søster Caroline Hogansen, Præsident for den „Kvindeelige Hjælpeforening“, gav Beretning om Søstrenes Virksomhed; Foreningen afholdt gode og velbesøgte Møder. I Løbet af det sidste Halvår var der indkommen ved frivillige Bidrag af Medlemmerne 134 Kr. 70 Øre, hvoraf 114 Kr. 70 Øre var anvendt til de Fattige og Trængendes Understøttelse; 33 Kr. var blevet brugt til Missionærerne, og der fandtes for Tiden en Kassebeholdning paa 87 Kr. 50 Øre. Søstrene vare meget flittige til at besøge de Syge og Fattige og virkede med største Beredvillighed og Iver for at afstedkomme alt det Gode, de kunde.

Præs. J. Halvorsen afgav sin Beretning om Stillingen i hele Konferencen, der for Tiden talte 938 Medlemmer; siden sidste Konferencemøde var der døbt 68. Tilstanden var i det Hele taget god, og han roste Brydrene for den

Nidkærhed og Flid, de havde lagt for Dagen, for Sandhedens Udbredelse og deres Medmenneskers Oplysning den forløbne Vinter. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Øpholdelse; alle Forslag blev enstemigt vedtagne.

Præs. J. A. Halvorsen fra Skaane Konference talte derefter om Guds Riges Oprettelse og Israels Indsamling i de sidste Dage.

Søndag Aften Kl. 6.

Eldste D. C. Tellefsen var glad ved atter at være kommen til sit Fjødeland, efter en lang Traværelse, for at bære Bidnesbyrd om de evige Sandheder, som Gud havdeaabnbarer til Frelse for Menneskene; talte i Korthed om flere af Evangeliets Principer.

Præs. N. Wilhelmsen talte om de forskellige Evangelie-Husholdninger, som Herren havde paabegyndt paa denne Jord i de forskellige Tidsalder, og hvorledes den onde Magt altid var bleven tilladt efter kortere eller længere Tid at få Magt over Sandhedens Forkyndere og bringe Herrens Ejeneres Nøst til at forstumme, hvorved Mørke og Vibfarelse atter havde faaet Overherredommets blandt Menneskene; men nu i vore Dage var Evangeliet gjengivet og Guds Rige oprettet for aldrig mere at blive borttaget fra Jorden; han har Bidnesbyrd om, at der fandtes levende Apostle og Profeter i vore Dage, og at de vare i Besiddelse af Himmeriges Riges Nøgler med Magt til at løse og binde, og havde den samme Ret til at administrere i alle Guds Huses Ordinanter, som Petrus og Apostlene fordom; han viste ogsaa paa en tydelig Maade Forståelsen mellem Menneskenes Bisdom og Kløgt og den Bisdom, som kommer fra Herren; gav de Hellige mange gode Raad og Lærdomme og nebbad Guds Belsignelse over alle Tilstedeværende.

Mandag d. 17de Kl. 10 Form.

Præs. J. Halvorsen samt Eldsterne G. Hogan og P. Andersen benyttede Tiden til at tale om Evangeliets Principer og om deres egen Erfaring som Budbærere om Fred og Frelse til en falden Nations Indbyggere. De vare meget tæknelige til Herren forbi deres Virksomhed i Ejendommen ikke havde været forgjøves, men den Almægtige havde kronet deres Bestrebelser med Held, saa at flere havde annammet Sandheden paa de forskellige Steder, hvor de havde arbejdet.

Mandag Eftm. Kl. 2.

Eldste A. L. Slanchy gav en kort Beretning om sin Virksomhed som Omrejsende Eldste i Konferencen; han havde besøgt Frederiksstadts, Frederikshalds og Trondhjemis Grene, og glædede sig meget ved at arbejde for Guds Riges Fremme.

Præs. N. Wilhelmsen holdt atter en længere Tale, der hovedsagelig var rettet til de Hellige og især Brødrene, som var det hellige Præstesammne. Talte beklærende om Familiesforhold, om hvorledes Mænd, Hustruer og Børn burde elste hverandre, og hvorledes Forældre burde opløre deres Børn i Guds frygt, Dyd og Retskaffenhed. Sammenlignebede Egteskabet, saaledes som de Hellige betrakte det, med den i Verden almindelige Opsattelse af Gistermaal og beviste, at iblandt de Hellige var Kvindens Dyd og Ret været om og bestyttet, medens det Modsatte var Tilfældet i Verden. Han raadede Missionærerne paa det Bestemteste til ikke at forlove sig saalange de vare i Babylon, thi de vilde derved gjøre sig selv usikkrede til at arbejde i Bingearden og utsætte sig for de største Farer; omtalte ogsaa Tiendedølen og flere andre Ting. Han efterfulgtes af

Præsident J. Halvorsen, som talte opmuntrende til de Hellige; han takkede

Kristiania saavel som Drammens Sangkor for deres oplivende Salmer, der havde bidraget meget til at gjøre de afholdte Førsamlinger saa behagelige. Gjorde derefter nogle passende Slutningsbemærkninger, hvorefter Konferencen hovedes til ubestemt Tid.

Alle Mødrene varer vel besøgte af baade Hellige og Fremmede og Guds Land og Kraft hvilede i stor Fylde over saavel Talerne som Tilhørerne. Den gode Indflydelse, som gjorde sig gældende under hele Konferencen, vil længe blive erindret med Glæde af Alle, som varer nærværende.

Mandag Aften gav Konferencens samt Søndagsstolens Sangkor en særdeles vellykket Koncert paa Salen. Et passende Udvælg af Salmer og Sange foredroges med megen Dygtighed og

Aftenunderholdningen var i det hele taget meget interøsant.

Tirsdag Formiddag kl. 10 afholdtes et Præstedsømssmøde, i hvilket forskellige Forandringer i de arbejdende Brødres Virksomhed blevet foretagne og de nødvendige Raad givne af de tilstedevarende Zionsborgbre.

Derefter afholdtes en stor Søster-Førsamling, hvor Kristiania Grens „Kvindelige Hjelpeforening“ blev omorganiseret med Caroline Hogansen som President tilligemed to Raadgivere, en Sekreter og en Kasserer. De saaledes valgte Søstre blev under Haandspaalleggelse og Bøn velsigneede og bestillede til deres forskellige Stillinger i Foreningen.

M. Thorstensen,
Skriver i Konferencen.

Korrespondance.

Moroni, Utah, d. 18de Marts 1880.

Præs. N. WilhelmSEN.

Kjære Broder!

Uagtet jeg ikke er personlig bekjendt med Dem, vil jeg sende Dem nogle saa Linier for, igennem „Stjernen“, at lade de Hellige i Danmark, og navnlig i Aarhus Konference vide, at jeg har det godt og glæder mig i Evangeliet. I Forening med de Hellige i Zion virker jeg fremdeles for Guds Riges Opbyggelse, ligesaa nidskjært som jeg gjorde, da jeg arbejdede som Missionær i Danmark, stjsjønt paa en lidt forskjellig Maade. Mine Tanker vandre imidlertid ofte tilbage til min tidligere Arbejdsmært og især til Aarhus Konference, hvor jeg virkede i to Aar og ni Maaneder for Evangeliets Udbredelse, og det behagelige og varme Befjendtskab,

som jeg der stjede baade med Hellige og Fremmede, vil aldrig gaa mig af Minde. Jeg føler mig tilskyndet til at sige til de Hellige i Udspreddelsen: Efterlev Eders hellige Religion giv Alt paa de Raad og Undervisninger, som Herrens Ejendom, der findes i Eders Midte, giver Eder fra Tid til anden. Betal Eders Ejende med Beredvillighed, thi derved ville jeg nedbrage Herrens Velsignelser over Eder, og gjør selv Alt, havd jeg kunnen, for at sammenpare Midler til Eders Rejse til Zion, thi husk paa, at Herren er villig til at hjælpe dem, som ville hjælpe sig selv. Jeg veed, at der findes mange gode Hellige i Kirken, som have staet trofaste i en Række af Aar, som have gjort meget Godt for Guds Riges Fremme og have opfyldt deres Pligter i enhver Henseende, men som

alligevel Nar efter Nar have været efterladte i Babylon, naar Andre ere rejste til Zion. Til Saadanne siger jeg: Vær taalmodige endnu en lidu Stund; Eders Udfrielsesdag vil sikkerlig komme, og husk paa, at for Alt, hvad I have gjort for Herrens Værks Fremme og hans Ejeneres Undersøttelse, ville I ingenlunde miste Eders Løn; Herren forglemmer ikke sine trofaste Børn, men han prøver under tiden dem haardest, som elsker ham, for at se om de ligesom Job ville tjene ham saavel i Modgang som i Medgang. Til mine unge Brødre og Søstre vil jeg sige, ligesom jeg saa ofte sagde medens jeg var hos Eder: Deltag ikke i de for dærvelige Laster og Synder, som Eders Omgivne ere henfaldne til, men lev et dydigt, lydigt og exemplarist Liv, og istedetfor at klede Eder efter Verdens taabelige Moder, lad Eders Dragt være anstændig og tarvelig, og læg derimod den Del af Eders Fortjenester, som ofte bliver brugt til Stads og umyttig Paakkædning, tilhøje for Eders Rejse til Zion. De Hellige i Zion maa ogsaa være sparsomelige og tarvelige i deres Levevej, thi ellers vilde det være umuligt for dem at hjælpe saamange af deres fattige Søskende op til disse Dale, som de have gjort og fremdeles anstrengte sig for at gjøre. Foruden de Fattiges Udfrielse have vi meget Andet at tænke paa og udføre her hjemme. Vi anlægge bestandig ny Stæder og Byer, opbygge Templer, Tabernakler, Skolehuse og Fabrikter, i Opfyldelse af Profeternes Forudsigelser angaaende Zions Opbyggelse og Ørkens Forvandling til en frugtbar Mark i de sidste Dage.

Til Slutning vil jeg fra disse fjærne Dale sende min hjærteligste Tak til mine kjære Søskende og Venner i Danmark, for al deres Godhed mod mig, under

mit Ophold iblandt dem. Maa Herren rigelig velsigne Eder derfor.

Behag at hilse Brødrene i Deres Narhed. Maa Herren velsigne Dem i Udførelsen af de mange Bligter, som tilhøre Deres høje og hellige Kaldelse, ønsker

Deres i Bagten forbundne Broder,
Jens C. Nielsen.

Randers, d. 5te April 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Jeg ønsker med faa Ord at fortælle Dem Lidt angaaende Værkets Fremme og Stillingen her i denne Del af Vingaarden. Med Hensyn til mig selv kan jeg sige, at jeg er glad og lykkelig i min Stilling, uagtet jeg ikke har været fuldkommen ræs siden Nytaar; min Altraa er at virke til Bedste for Herrens Sag, saa godt jeg kan, med de Coner og Kræfter, Herren har betroet mig. Jeg kan sige, at saavidt min Kundstab strækker sig er Randers Gren i en meget god Forsatning. Vore Forsamlinger have været godt besøgte gjennem Vinterens Løb og flere Individuer ere blevne døbte. Vi have ogsaa en Søndagsskole og en „Unge Mænds Forening“ i fuld Virksomhed her i Byen, og vi forsøge at følge med Tiden saa nogenlunde. Øvrighederne ere gunstig stemte mod os og har adskillige Gange været os til Tjeneste. Skjortordagsaften afholdt vi en Forsamling hos en Broder i Assentoft. Sangkoret og flere af de Hellige fra Randers ledhagede os til Forsamlingsstedet. Medens vi talte begyndte nogle af de Tilstedeværende at gjøre Støj, hvorfor vi venligt anmodede dem om, enten at forholde sig rolige eller gaa udensfor; de efterkom omfider den

sidste Del af Opsordringen og vi havde derpaa en rigtig god Forsamling, estersom et kraftigt Bidnessbyrd blev aflagt. Da vi Kl. 11 om Aftenen forlod Stedet for at begive os tilbage til Randers, bleve vi oversaldne af en Pøbelhob, bestaaende hovedsagelig af Landsbyens Ungdom, som havde opstillet sig ved Vejen, og de hilsede os med en Salve af Stene. Et lille Sammenstød paafulgte og tre eller fire af vore Folk blev ramte af Stene i Hovedet. Kun et Par af vore Brødre sloge igjen med Stokke, men ingen af os benyttede Stene. Jeg gik tilbage og blev i Assentoft om Natten og den følgende Dags Morgen gik jeg om i Byen og fik Navnene paa de Vørste af Pøbelen, hvor-

paa jeg gik til Randers og meldte Sagen paa Herredskontoret. Politiet blev strax sendt ud og bragte fire af Urostifterne til Byen, hvilke fik den Hornspjælse at tilbringe deres Paase i Arresten. Den 31te Marts blev der afholdt Forhør over dem, samt otte Andre, der vare blevne arresterede Dagen i Forvejen. Udsaldet blev, at de for deres Ulejlighed maatte betale i Muldt fra 2 til 8 Kroner pr. Mand, foruden 20 Kr. til Sagens Omkostninger og 19 Kr. til Lægeattester og Medicin til de Saarede.

Med en kjærlig Hilsen fra mig selv og de Hellige i Randers forbliver jeg

Deres ydmige Broder i Pagten,

C. A. Christensen.

Blandinger.

En ny jødisk Koloni i Palæstina. I London bestjæliger man sig for Tiden meget med en Plan, som gaar ud paa at grunde en stor jødisk Koloni i Palæstina, og som støttes af mange højstaende og indflydelsesrige Personer. Den engelske Prædikant Nugée, der i høj Grad interesserer sig for Sagen, holdt i Fredags et offentligt Foredrag, i hvilket han nærmere udviklede Sagen. Englanderen Oliphant har forelagt Sultanen en Plan, ifølge hvilken Landet ved Gilead og Moab — omfattende de israelitiske Stammer Rubens, Gads og Manassas Gebeter — skal omdannes til en jødisk Koloni. Selvfolgetlig skal Sultanen betales med klingerende Mønt, og efter hvad Nugée udviklede i sit Foredrag, har Sultanen modtaget Planen med Bevillie. Ogsaa den ny engelske Gesandt i Konstantinopel Goshen skal være gunstig stemt for Sagen, som han ventes at ville fremme. Det omtalte Gebet omfatter 1,500,000 engelske Akres og bebos for Tiden af Nomadestammer. Den ny Koloni skalde staa under tyrkisk Overhøjhed og faa en egen Guvernør, rimeligvis en Jøde, til direkte Herffer. Paa denne Maade skal der sitres Jødedommen fast Fodfeste i dets eget Land, og der skalde dannes et Samlingssted for Jøderne, omkring hvilket man antager, at der senere vil slutte sig flere andre Kolonier. Kjøbesummen skal tilvejebringes ved frivillige Bidrag. Planen er allerede udarbejdet i alle sine Enkeltheder, og det er saaledes bestemt, at der skal anlægges to Fernbaner, den ene fra Jaffa til Jerusalem og den anden fra Haifa (eller Kesa, i Syrien ved Bjørget Carmel) til den anden Side af Floden Jordan. Den bekendte Filantrop og jødiske Rigmand Sir Moses Montesiore skal interessere sig meget for disse Fernbaneanlæg og have lovet betydelige Bidrag til deres Fuldeindelse. Til Anlægget af Banen til Jaffa har den tyrkiske Regjering allerede meddelt Koncession, dog med det Forbehold, at Arbejderne maa være begyndte inden førstcommende Januar Maaned. Desuden er der foreslaet at anlægge en sejlbær

Kanal fra Middelhavet til det røde Hav og Bugten ved Altaba. Overhovedet skal Kolonien grundes efter moderne Ideer og Principer.

Jødernes Udbredelse. I den af det berlinske „Jødiske Selskab til Troens Udbredelse“ udgivne Marsberetning angives Jødernes Antal til i alt 6—7 Millioner eller omtrent det samme Tal, som antages at have boet i Judea paa Kong Davids Tid. Deraf kommer 5 Millioner paa Europa, 200,000 paa Asien, 80,000 paa Afrika og 1—2½ Millioner paa Amerika. Af de europæiske Stater har Rusland de fleste Jøder, nemlig 2,621,000 Østrig 1,375,000, hvorf 575,000 i Galizien, Tyskland 512,000, Holland 80,000, England 50,000, Frankrig 49,000, Italien 25,000 Spanien og Portugal 2—4000, Sverige 1800, Norge 25. I Berlin lever der 45,000 Jøder, allsaa næsten lige saa mange som i hele Frankrig. I Palestina leve 25,000 Jøder, deraf 15,000 i Jerusalem sammen med 8000 Muhamedaner og 5000 Kristne.

Om Naturen.

Mel: Paa Solen jeg ser osv.
Jeg satte mig ene paa stovrige Høj
Og hørte Kun Bindenes Stemme,
Der kom fra det Fjærne og hurtigt hensløj,
De havde ej nogetsteds Hjemme.
Naturen den taler med ussendte Sprog,
Dog rører den Menneskets Hjerte,
Og nu mine Tanke straz til sig den drog
Dog om Herrens Kundskab mig lærte.

Hvo fatter hans Visdom, der ordnede Alt,
Som vi nu i Verden kan finde,
Kun har os Naturen det Hele fortalt,
Den bringer os altid i Minde,
At han, som har dannet hver Plante og
Blomst,
Ser naadigen ned fra det Høje
Og bringer om Baaren det Skjønnes
Gjenkomst
Forunderligt frem for vort Øje.

Naar Iovrighe Kroner sig have mod Sky
Og Blomster af Jordens fremspringe,
Da Fuglene bringe sin Lovsang paam,
Mod Himmelnen glad de sig svinge;
De prise den Gud, som har givet dem Liv,
Bed sine saa yndige Triller
Du dejlige Morgenstund dertil dem driv!
Saa Lovsangens Toner de spiller.

Naar Fosserne luse fra Bjærgene ned
Og Bækene risse i Enge,
Da stemmes vort Sind straz til Andagt
og Fred,
Dyb Ro til vort Hjerte sig trænge;
Naa Solen med Venlighed varmer vor Braa
Og Bindene sagtelig luste,
De yndige Blomster på Markerne staa;
Ja Alt af Belsignelse duste.

Jeg synger med Glæde om Skjønhed og
Pragt
Og om den naturlige Høde,
Dog veed jeg paa Alt, at et Dække blev lagt
Da Folket begyndte at synde.
Før Falset der sagdes, at Alting var godt,
Thi da var det Hele fuldkommen;
Der var ej Misundelse, Had eller Spot
Ej Død var til Skabningen kommen.

Men Herren har sagt, der skal komme
en Tid,
Da det, som blev tabt, skal oprettes,
Da Døden og Kummer samt Sorger og Strid
Med Synd og dens Saar skal udslettes,
Da Skabningen pranger i Herlighed skjøn
Og Alt til Fuldkommenhed trives,
Som Herre og Konge regjerer Guds Søn
Og Jordens de Hellige gives.

Aug. S. Schou.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Halvåret 1880.

Rosserencer.	Grene	Syjeprest	Gudssteds	Ældster	Prestier	Øvrige	Diakoner	Medlemmer	Totalantal	Døpte	Emigrerede	Udskiftede	Døde	Rosserencenpræsidenter.
Danmark:														
København . . .	6	2	5	75	35	34	18	723	892	79	4	34	10	C. C. Aasmussen.
Aarhus . . .	5		4	57	21	46	9	687	824	91	2	28	9	Christen Jensen.
Aalborg . . .	5	3	2	54	12	21	11	463	566	56	2	12	5	N. P. Rasmussen.
	16	5	11	186	68	101	38	1873	2282	226	8	74	24	
Norge:														
Kristiania . . .	7	3	2	112	39	40	16	727	939	61	5	18	9	Jonas Halvorsen.
Sverige:														
Stockholm . . .	7		1	88	34	35	9	903	1070	121		26	8	L. M. Olson.
Göteborg . . .	7	1	3	46	25	45	25	509	654	69	8	15	6	Charles Anderson.
Skaane . . .	5		6	26	17	13	1	402	465	68	1	15	3	J. A. Halvorsen.
	19	1	10	160	76	93	35	1814	2189	258	9	56	17	
Finnland . . .	1			3		1		20	24	1			1	P. O. Pettersson.
Iceland . . .	1			4				17	21	3				John Eyvindson.
Totalantal	44	9	23	465	183	235	89	4451	5455	549	22	148	51	

Dødsfald. Knud Svendsens Hustru, Hanna M., døde i Pleasant Grove, Utah, d. 7de Maj, efter omkring tre Aars Sygdom. Den Afdøde, som var højt elsket og agtet af Alle, som kendte hende, henvor som en trofast Sidste-Dages Hellig; hun var 46 Aar og 8 Maaneders gammel..

Indhold.

Almas Familie	289.	Rosserencemødet i Kristiania	297.
Indianstæ Skitse og Traditioner . .	294.	Korrespondance	300.
Redaktionsbemærkninger:		Blanding	302.
Vort andet Besøg i Rosserencerne	296.	Om Naturen (Poesi)	303.
Udførsel og Bestikkelse	297.	Statistisk Rapport	304.

København.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Vorensengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. G. Bording.